

HARP
SANAT

**BİZ KINALI BACAKSIZLAR
GÜNEYDOĞU GAZİLERİ**
Savaş Yücel

BİZ KINALI BACAKSIZLAR GÜNEYDOĞU GAZİLERİ

Harp Sanat©

www.harsanat.com

harpsanat@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Genel Yayın Yönetmeni: Özgür Türkoğlu

Editör: Mahmut Sakal

Son Okuma: Özgür Türkoğlu

Mizanpaj: Yusuf Efe

Kapak Tasarım: Yusuf Efe

1. Basım, İstanbul, Nisan 2026

ISBN: 978-625-5717-06-1

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Harp Sanat Yayınevi tarafından baskıya hazırlanan
eserlerin hukuki sorumluluğu tamamen yazara aittir.

Savaş Yücel

İÇİNDEKİLER

HARP SANAT YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI.....	7
TEŞEKKÜR.....	11
BİZ KİMİZ? (GÜNEYDOĞU GAZİLERİ).....	13
“EĞİTİMDE TER DÖKMEYEN CEPHEDE KAN DÖKER”	19
“EMİR DEMİRİ KESER”	51
BİR GÖZÜMÜ SADDAM’IN SARAYINDA BIRAKTIM	59
SANKİ ATEŞE SOKMUŞ YAKIYORLARDI	73
ONLAR DEĞİL, ÂDETA BEN ON SEKİZ KEZ ŞEHİT OLMUŞTUM.....	83
OĞLUNUZ VURULDU!.....	93
“KOMUTANIM BENİ VURUN”	99
“EĞİTİMDE TER DÖKMEYEN, SAVAŞTA KAN DÖKER”	119
BUZDOLABINA KOYDUM.....	149
“AKLIMA GELEN TEK ŞEY ANNEM OLDU”	157
KADER BİZİ, BURADA DA BİRLEŞTİRMİŞTİ.....	167
AĞABEYİN BENİ İSTER Mİ?	177
BABAMI KAYBETTİĞİM TOPRAKLAR	199

HARP SANAT YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI

Harp Sanat Yayınevi, şanlı Silahlı Kuvvetlerimizde yıllarca görev yapmış olan emekli bir subay tarafından ülkemizdeki askerî tarih çalışmalarına katkı sağlamak için 2021 yılında kurulmuştur. Bilimin ışığını rehber edinen Yayınevimiz, Atatürkçü bir çizgide, bağımsız yayıncılık faaliyetlerinde bulunmayı temel ilke edinmiştir. Yayınevimiz, yayımlayacağı nitelikli eserlerle ülkemizde askerî tarih alanında hissedilen eksikliği gidermeyi amaçlamaktadır.

Bilindiği üzere toplumların tarihi incelendiğinde askerlikle ilgili hususların siyasi, sosyal ve kültürel alanlara doğrudan veya dolaylı etkilerinden söz edildiği görülmektedir. Bu etkilerin tespit ve değerlendirmesinin, günümüze ve hatta geleceğe bakan yönlerinin ortaya konulmasının fert ve devlet ölçeğindeki gelişime önemli katkılar sağlayacağı üzerinde durulmaktadır.

Sosyal bilimlerde askerî konulara ağırlık veren çalışmalar, Birinci Dünya Savaşı sonrasında önem kazanmaya başlamıştır. Zamanla genel tarih araştırmaları içinde kendine özgü bir anlayışa dönüşerek askerî tarih adı altında toplanan bu alandaki çalışmalar, Batı'da XXI. yüzyılda büyük bir hız kazanmışsa da Türkçe literatürde ne yazık ki henüz arzu edilen seviyeye ulaşamamıştır.

Karakter ve kültür kodlarımızda var olan askerliğe ve ona dair çalışmalara ivme kazandırılarak bu alandaki eksikliğin nitelikli eserlerle giderilmesine ihtiyaç duyulmaktadır. Aksi hâlde bu boş-

luğun akademik olmayan, ideolojik birtakım amaçlarla, bilgi ve belgeye dayanmayan yorumlarla ve popülist eserlerle doldurulması başka sorunları da beraberinde getirecek, ortak tarih bilincinin oluşumuna zarar verebilecektir.

Yayınevi olarak bu bilinçle, imkânlarımız nispetinde faydalı çalışmalar ortaya koymayı arzu ediyoruz. Bu alandaki akademisyen ve yazarlarla koordineli çalışmalar yürüterek akademik, tarafsız ve güvenilir kaynaklardan oluşan yerli ve yabancı nitelikli eserlerle okuru buluşturmak istiyoruz. Kuramsal kaynaklardan edebî eserlere kadar geniş bir yelpazede yapacağımız yayınlarla, askerliği meslek olarak benimseyenlerin yanında askerî tarihe ilgi duyan herkese hitap eden akademik ve edebî eserler ile başvuru koleksiyonu oluşturmaya çaba sarf edeceğiz.

Tarihin tozlu raflarında unutulmaya yüz tutmuş, sandıklarında kilitli kalan hatıraların, yazma eserlerin, baskısı tükenmiş kitapların; Yükseköğretim kurumlarında büyük emekler verilerek hazırlandıktan sonra atıl kalan değerli çalışmaların gün yüzüne çıkarılması için atacağımız adımlarla, bu türdeki yayınların ve disiplinler arası müşterek akademik çalışmaların artmasında teşvik edici bir rol üstlenmek istiyoruz.

Askerlik mesleğinin ilgi sahası içinde önemli bir yer tutan yönetim, liderlik, strateji ve organizasyon konularıyla yeni modellere ilham verecek çalışmaları okurla buluşturmayı da hedefliyoruz.

Askerî geleneklerin oluşturulması, geliştirilmesi ve sürdürülmesi amacıyla özellikle tarihe mal olmuş komutan ve stratejistlerin düşünce ve tecrübelerinin sonraki nesillere aktarılmasına hizmet edecek biyografi ve hatıratlarının yanında tenkit ve kritiklerini yayınlamayı amaçlıyoruz.

Harp tarihinin konuları dışında kalan ancak yazarı veya işlediği konu itibarıyla daha çok sosyal tarihin ve edebiyatın alanına giren eserlerin yayınlanmasının da önemli bir boşluğu dolduracağına inanıyoruz.

Her safhasını akademik bir titizlikle takip edeceğimiz, editörlük çalışmalarına önem vereceğimiz yayınlarımızda Türk Dil Kurumunun *Yazım Kılavuzu*'nda belirtilen esaslar çerçevesinde hareket edeceğiz.

Faydalı olabilmek niyet ve gayretiyle...

TEŞEKKÜR

Bu kitap siz kıymetli Türk halkıyla ilk buluşmam. Güneydoğu gazileri hakkındaki birkaç senedir yazmayı planladığım anılarımı ve hissettiklerimi kaleme almaya çalıştım. Tamamen amatör bir ruhla yazdığım bu kitap, gazilerin yaşantısından bazı kesitlerin, onların manevi dünyasının, sevinçlerinin, toplumdan ve devletten beklentilerinin, geleceğe nasıl baktıklarının ve hayata nasıl bağlandıklarının ve bazı acılarının yansımasıdır.

Bu kitabın yazımında bazı komutanlarımın ve eşlerinin, arkadaşlarımın ve tabii ki kadim dostlarım olan birçok gazinin desteğini gördüm. Yazılar ve kaynak konusunda bana değerli katkılarda bulundular.

İki yıla yakın süren bir çalışma sonucunda, hiçbir ticari kaygı taşımadan bu eseri ortaya çıkardım. Gaziler hakkında böyle bir kitap yazılması fikrini ortaya attığımda bu eserin yazarının ben olacağımı düşünmemiştim.

Biz gazilerden desteğini hiçbir zaman esirgemeyen eski GATA ve 4'üncü Kolordu Komutanı Korgeneral Sayın Ömer Keçecigil ile eşi, manevi annem Sayın Bilge Keçecigil Hanımefendi, "Mademki bu fikir senin, bunu yazmak da sana düşer, o duyguları en güzel yaşayan biri anlatır." diyerek beni bu konuda cesaretlendirdi.

Yazılarımla bir kitap hâline gelmesinde gösterdikleri ilgi, teşvik ve desteklerinden dolayı; başta ailem ve oğullarım Oğuz Rıza Yücel ve Yağız Efe Yücel olmak üzere, GBİAD Başkanı Zeynep Nazan Soyer'e, ağabeylerim Hakan Evrensel ve Oktay Yıldırım'a,

gazi kardeşlerim Yüksel Yurtsal, Osman Kızal, Adil Ali Kukul ve fi-
lografi sanatçısı gazi kardeşim Recep Yavuz'a, tüm Yücel ve Çağlar
ailelerine, Ayşen Avşar'a, Ömer ve Bilge Keçecigil'e, Galip ve Hale
Eke'ye, Hasan ve Ayşe İğsız'a, Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Sayın
Nazmi Bilgin'e, bu kitaba katkı sunan tüm gazi arkadaşlarıma, biz
gazilere emeği geçen tüm beyaz önlüklülere teşekkürü bir borç bi-
lirim.

Gazi arkadaşlarıma, Güneydoğu'da mücadele eden asker ve
polislerimiz başta olmak üzere tüm devlet memurlarına, ismini
yazamadığım bütün dostlarıma ve bu kitabı okuyacak siz değerli
okurlara sonsuz şükran duygularıyla...

Son olarak eserimi yeniden yayımlayan Harp Sanat Yayınevi-
nin yönetici ve çalışanlarına da teşekkür ederim.

Gazi Savaş Yücel
Ankara, 03.01.2026

BİZ KİMİZ? (GÜNEYDOĞU GAZİLERİ)

Çok bilinen bir hikâyedir: Çanakkale Savaşları sırasında saç-
larına kına yakılmış olan asker Murat'ı, komutanı yanına çağırır ve
bunun sebebini sorar. Asker, komutanına “Bilmiyorum komuta-
nım, anama mektup yazıp sorayım.” der. Saçı kınalı askerin anne-
sinden şu cevap gelir:

“Ey oğlum, gözümün nuru Murat'ım! Zabit efendiye selam
söyle... Bizde üç şeye kına yakılır; gelin olan kızlarımızın eline
kına yakarız; evine, eşine, çocuklarına kurban olsun diye... Kur-
banlık koçlara kına yakarız; Allah'a kurban olsun diye... Bir de
askere gönderdiğimiz evlatlarımıza kına yakarız; vatanına kurban
olsun diye... Sen dört kardeşin arasında kurbanısın. Sen orada şehit
olacaksın inşallah. Kurbanlık koçlar nasıl kınalanırsa ben de onun
için senin saçını kınalayıp gönderdim.”

Ve mektup Çanakkale'de Murat'a ulaştığında onun kınalı başı
çoktan Allah'ına kurban gitmiştir bile...

Bizler de analarımız tarafından ya ellerimize ya da ruhumuza
kına yakılıp gönderildik askere.

İşte bu yüzden kolumuzu, bacağımızı, gözümüzü toprağa
bırakıp geri döndüğümüzde analarımız “Vatan sağ olsun!” dediler.

Bizler çiftçiydik, çobandık, esnaftık... Fakat savaşta etten, ke-
mikten, kınından sıyrılan kılıç gibi sıyrıldık, bir ruh olduk... Ulvi
bir ruh bu... Yani Mehmetçik olduk! Suyla yoğrulduğunda çamur
olan toprak da kanımızla yoğrulup vatan oldu.

Bizler, yani Mehmetçikler, omuzlar üstünde, alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde ve tabii ki dualarla askere uğurlandık. Hüzün vardı, buruk bir sevinç vardı ve biraz da acı vardı yüreğimizde. Bizi uğurlayanların heyecanla dolu yüreklerinde de... Orada ne olacağını bilmiyorduk. Zaten bizi endişelendiren de bu bilinmezlikti.

“Acaba dönecek miyim?”

“Acaba dönecek mi?”

Askerlik biz genç erkeklerin yaşamlarındaki önemli dönüm noktalarından biridir. İki hayat vardır; askerden önce ve askerden sonra...

Askerliğini sağ salim bitirip gelenler için bu dönem bazen hoş, bazen acı hatıralarla dolu yaşamın küçük bir parçasıdır. Ama biz gaziler için askerlik gerçekten bir dönüm noktasıdır, farklı bir yaşama açılan kapıdır. O kapıdan girenler için artık eskisi gibi olmayacak pek çok şey vardır.

İnsan doğasında hep var olan “bana bir şey olmaz” düşüncesinin kontrol edemediğimiz olaylarla, durumlarla yıkıldığı, ömür boyu unutulmayacak anlar vardır!

Birçok insanın, kendisinin veya bir yakınının başına gelmedikçe farkına varmadığı gaziler, yani bizler, işte bu anların tanığıyız.

Önünden geçen bilmem kaç kişiye rağmen... Belki elli, belki yüz kişi... Fakat kader işte, bizler bastık o kahrolası mayına... Birkaç saniye içinde havaya uçup yere indik. Kimimiz havaya uçtukten sonra kopan parçalarımızla düştük yere. Çevremizdekiler koşuşurken biz dağılan bacağımızı, kolumuzu seyrettik sakince.

İlk anda anlamamıştık ne olup bittiğini. Dakikalar içinde gelen helikopterle; ölümle yaşam arasında, ölmekten korkarak ve çevremizdeki olup biten çoğu şeyin farkına varmadan en yakın askerî hastaneye götürüldük.

Kimimiz okulu yeni bitirmişti, kimimiz nişanlanmıştı ve dö-

nüşte evlenme hayali kuruyordu, kimimizin ise yeni çocuğu olmuştu. Kendimiz ve sevdiklerimiz için düşleri olan insanlardık bizler. Yirmili yaşlara kadar bizleri taşıyan bacaklarımızın, dünyayı gösteren gözlerimizin yokluğunu ve onlarsız nasıl bir hayat yaşayabileceğimizi hiç düşünememiştik.

Bu ne “genç olmaktan kaynaklanan bir eksiklik” ne de “sorumlu tutulacakları bir suçun cezası”dır. Bizim de aklımızdan böylesi bir tanıklık geçmemişti. Böylesi bir acıyı yaşadığımızda hepimizin ilk düşündüğü şey “ölmek” olmuştu.

Hayatlarımızın daha başlangıcı sayılabilecek bir dönemde, geleceği henüz sorgulamamış olan bizler, öyle büyük bir gerçekle yüzleştik ki... Nefes almanın, güneşin doğuşunu görmenin, sevdiğimizle beraber olmanın, yani “her şeye rağmen hayat güzel”in önemini anlayanlar bu “yüzleşmeden” restleşerek çıkarlar.

Her şey yolunda giderken hiçbirinin sorgulamadığı ve yaşamadan da cevap veremeyeceği büyük bir yüzleşmedir yaşadıklarımız. Ancak böylesi büyük olaylara tanıklık edenler, yaşadığını zanneden birçok insandan daha çok, daha gerçek yaşayan, acının, mutluluğun farkına varan özel insanlardır.

Tesellilerinden biri ve en önemlisi; vatan için gazi olmalarıdır. Hepsinin odasında, duvarlarında Türk bayrağı asılıdır. Acılarını bu yüce amaçlarının ardına gizleyip kendileriyle gurur duyarlar. “Vatan için gözlerimizi, bacaklarımızı, kollarımızı verdik. Götürseler yine gideriz!” derler.

Hepsinin de baş uçlarında askerden önceki fotoğrafları vardır. Konuşmazlar ama gösterirler. “Bak, ben de böyleydim.” derler.

Hikâyelerini dinledikçe ürperirim. Bazıları ise kabullenemez durumunu. Hep isyandadır. Acısı azalacağına artar. Kimseyi duymaz. Dinlemez çünkü.

Hepsi için son durak, Gülhane Askerî Tıp Akademisi (GATA) olur. Burası onlara, eski hayatıyla yenisi arasındaki farkı yaşatma-

ya başlayan bir mekândır. Yaraları iyileşirken bir taraftan da sosyal hizmet uzmanları ve psikologlar tarafından dışarıda nelerle karşılaşabilecekleri anlatılır. Yani değişenler ve değişmeyecek olanlar...

Ben, değişen pek çok şeyden söz ederken acı duyuyorum. Keşke değişmeyecek pek çok şey olduğunu söyleyebilseydim. Ama mümkün değil...

İlk önce görünüşleri...

Zira çoğu sakat kalıyor, mayına basanlar mutlaka uzuvlarını kaybediyor. Kimi tek bacağını kimi bir veya iki kolunu kimi ise gözlerini kaybediyor. Ya umutları, aşkları, eşleri, çocukları, işleri?..

Hepsi artık başkadır. Çoğu sona erer. Aşkları, evlilikleri son bulur. “İyi günde, kötü günde” hani hep beraber olunacaktı? Ne yazık ki bu “söze” çok azı sadık kalıyor. Ama terk edenler gibi, onlara sevgi dolu kucaklarını açanlar da var tabii.

Peki, anne ve babalar?.. Yavrularının bu duruma düşmesi en çok onları yaralar. Kahrolurlar “Vatan sağ olsun!” derken. Gözlerinde isyanı, acıyı, kını, çaresizliği görürsünüz; ama yine de şükrederler, canları, biricik evlatları yaşadığı için.

Ya evlatlarını kaybedenler?.. Onların acısı ise hiç bitmez. Hiçbir zaman unutmazlar, acı bitmez, tükenmez.

İşte bu özel insanlardan birine her baktığımda olmayan gözlerinin çukurlarından bana bakıyormuş gibi gelir. Sıcak çatışmanın içinde, PKK>lı grubun ateşi altında, atmak için elinde tuttuğu el bombası bir anda patlayıvermiş. Duyduğu acıyı çok net bir şekilde hatırlıyor hâlâ.

Gözünü Diyarbakır Askerî Hastanesinde açmış. Kör olan gözlerine bir anlam verememiş, uyandığını bile anlayamamış. Elleri kopmuş, vücudu parçalanmış. Yıllarca tedavi gördü ama hâlâ “Karanlıkta kalmak hiçbir şeye benzemiyor, keşke ölseydim!” cümlelerini sayıklıyor.

Çünkü önce eşi terk ediyor. Dört yaşındaki oğlu onu görünce

ağlıyor. “Ölmek için tek bir sebep göster!” diyor bana... Ve ben kapana kısılmışlığın, çaresizliğin ne olduğunu anlıyorum, gerçekten işte en son noktadayım. Sabahlara kadar atılan çığlıklar, rüzgârın geldiği yöne göre pencerelerin bulunuşu ve defalarca tekrarlanan intihar girişimleri. Onun artık tek amacı ölmek... Yarım kalanı bitirmek!

Bir diğerinin bastığı mayın iki kolunu, yüzünün büyük bir kısmını götürmüş. Yurt dışında yüzünün bir kısmı için silikondan parça yapmışlar. Sırf korkunç görüntüsünü birazcık da olsa düzelterek için. Komutanın “İstedğin bir şey var mı evladım?” sorusuna haykırarak verdiği cevap hâlâ kulaklarımda:

“Gözlerimi istiyorum komutanım!”

Önünden geçen elli kişinin ardından mayına basan ve iki bacağından olan bir başkası ise sadece yürümekten mahrum kalmamış. Annesi ile babası bile arayıp sormuyor. O da onu istemeyen ailesini istemiyor. Çok uzun süredir hastanede. “Gidecek yerim yok ki!” diyor ve hep yaptığını yapıp, üstündeki örtüyü kafasına çekerek arkasını dönüyor. Tüm dünyaya...

Şöyle biraz geriye dönüp baktığımda Türk insanının askerlik ruhunu bir türlü kavrayamayan yabancıların, İstiklal Savaşı’ndaki zaferimize neden “Türk mucizesi” dediklerini çok iyi anlıyorum.

Çünkü onların bir türlü anlayamadıkları bu “mucize”nin temelinde tek ve basit bir gerçek yatıyor:

“Kınalanma!”

İşte bu duygularla seslenmek istiyorum:

*Ey Türk milleti,
Biz kınalı bacaksızlar,
Kınalı körler, kınalı çolaklarız.
Bizler gözlerinizin içine;
Siz bize bakmadığınız için bakmıyoruz.
Sizi daha fazla üzmemek için.
Peki ya siz neden bizim gözlerimizin içine bakamıyorsunuz?*

“EĞİTİMDE TER DÖKMEYEN CEPHEDE KAN DÖKER”

23.07.1974, sıcak bir temmuz günü; Türkiye umumi bir seferberlik ilan etmiş ve Kıbrıs'a Barış Harekâtı düzenlemiş. Tehlikenin nereden geleceği belli değil, harekâtın üçüncü günü...

Tabii ki ben de her insan gibi ağlayarak dünyaya gelmişim. Ailem isim bulmakta zorlanmamış ve dünya bir Savaş daha kazanmış. Üç çocuklu bir ailenin ikinci çocuğuyum. Dört yaşlarımı hatırlıyorum; annem hamile, mütevazı hanemizin küçük bir odasında doğum yapıyor. Acaba ben neler hissediyordum? Mutlu muydum? Yoksa anneme çektirdiği acıdan dolayı küçük kardeşimden nefret mi ediyordum?

Ve yirmi gün kadar annemden uzak kalıyorum... Kardeşimin doğumunun ardından annem sarılık geçirmişti, beni komşuya bırakarak onu hastaneye yatırmışlardı. Komşumuzun bahçeli gecekondu evinde kalıyordum. Henüz ne olduğunu bile anlayamamıştım, odadan içeri apar topar siyah çantalı bir adam giriverdi. Komşu kadının sokaktan geçen sünnetçiye yoldan çevirmiş, eve almıştı. Daha olayın şaşkınlığını üzerimden atamamışken bir taraftan ağlıyor, bir taraftan da şiddetli acılar içinde kıvranıyordum. Komşu kadın beni susturmak için ağızma sürekli kesme şeker tıkiyordu.

Yıllar geçerken henüz altı yaşındayken kendimi sokaklarda kamufleli askerlerin peşinde buldum. 1980 ihtilali sırasında o komando askerlerini gördükçe ben de asker olmak özlemiyle yanıp tutuşuyor, o alaca bulaca elbiseleri giymek için âdeta can atıyor-

dum. Belki yaşıam çok küçüktü ama o günlerde evimize erzak alabilmek için annemle birlikte nöbetleşe, saatlerce karaborsa kuyruklarında bekliyorduk.

Hatırlıyorum: Oturduğumuz bahçeli gecekonduyu yeni almıştık, fakat emlakçı iki kişiye daha satmış aynı yeri. Adamlar Almanya'da gurbetçi; mahkemelik olmuşuz, bizim avukatı satın almışlar, mahkemeyi kaybedince oturduğumuz yeri tekrar satın almak zorunda kaldık. Malum sıkıntı ve fakirlik yılları, babam çalışıp evin senetlerini ödemek için Libya'ya gitti. İlkokula yeni başlamıştım, babam başımızda değildi. Annemin cebinde önlük alacak parası yoktu, ilk kara önlüğümü öğretmenim kendi cebinden almış ve elleriyle giydirmişti. 8 ay kadar sonra babam dönmesine dönmüştü ama hem hastalanmış hem de kazandığı paranın büyük bir bölümünü Libya gümrüklerinde bırakmak zorunda kalmıştı.

İlkokulu bitirip ortaöğrenimime başladığımda annem de çalışma hayatına atılmıştı; gündüzleri ev temizliğine gidip akşamları merdiven siliyordu. Evimizin senetleri yeni bitmişti. Ortaokula başlamamla beraber kendimi inşaatlarda çalışır buldum, öğlene kadar çalışıp öğleden sonra okula gidiyordum. Ortaokulun son dönemleriydi, askerî lise hayalleri kuruyordum. Gel gör ki, fen bilgisi öğretmenim Fatma Hanım ile takışmış, teşekkürlük karne beklerken o tek dersten bir sıfır ile bütünlemeye bırakılmış ve düz liseye gitmek zorunda kalmıştım.

Görsel 1: 6 Edebiyat A Sınıfı (lise yıllarım)

İstanbul Bahçelievler Kocasinan Lisesine kaydoldum. En güzel yıllarım lise yıllarım oldu. Okuyor, çalışıyor, aynı zamanda karate ve vücut geliştirme sporuyla uğraşıyordum. Okulun basketbol ve futbol takımında olmam popülaritemi artırmıştı, okulun en güzel kızlarıyla konuşabiliyordum. Güç bela ve geçim sıkıntısı içinde liseyi bitirmiştim ama ekonomik sorunlar yüzünden kazandığım Akdeniz Üniversitesi Antalya Turizm ve Otelcilik Bölümüne kaydolamamıştım. Üniversite şansımı bir sonraki seneye bırakmıştım ama artık polis akademisi okumak istiyordum. Fakat ailem buna razı olmuyordu. Yine şanssızlığım karşıma çıkmış, o seneki sınava katılım çok olduğundan puanlamalar değişmiş, 0.5 puanla açığa kalmıştım.

Kötü günler geçiriyordum. "Okuyup da adam mı olacaksın?"